

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 27 ust. 3 i 4 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktur podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych. Przyjmując sporne rozporządzenie Komisja wkroczyła w zakres czeskich krajowych wymogów w dziedzinie całkowitego skażenia alkoholu, mimo iż Republika Czeska nie dokonała zawiadomienia w rozumieniu art. 27 ust. 3 dyrektywy 92/83, a przeciwnie wielokrotnie zgłaszała Komisji, że nie zgadza się z takim działaniem. Zgodnie z art. 27 ust. 4 dyrektywy 92/83 nie można wkroczać w zakres krajowych wymogów państwa członkowskiego w przypadku braku zawiadomienia ze strony tego państwa.
2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 27 ust. 1 lit. a) dyrektywy 92/83, w zakresie w jakim eurodenaturant 1:1:1 nie spełnia celu tego przepisu, gdyż nie daje wystarczających gwarancji w ramach zwalczania unikania opodatkowania. Eurodenaturant 1:1:1 jest bowiem bardzo słabą mieszaniną substancji skażających, a całkowicie skażony w ten sposób alkohol może z łatwością być wykorzystany do produkcji napojów alkoholowych.

Skarga wniesiona w dniu 14 stycznia 2017 r. – Fastweb/Komisja

(Sprawa T-19/17)

(2017/C 070/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fastweb SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: M. Merola, L. Armati, A. Guarino i E. Cerchi, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Fastweb S.p.A. wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 1 września 2016 r., którą Komisja Europejska zezwoliła na koncentrację w przypadku M.7758 Hutchinson 3 Italia/Wind/JV, w rozumieniu art. 8 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (DzU 2004 L 24, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 8, t. 3, s. 40), uznając za zgodną z rynkiem wewnętrznym operację, poprzez którą Hutchinson Europe Telecommunications (HET) i Vimpel/Com Luxembourg Holdings (VIP) nabywają wspólną kontrolę nad nowo powstałym wspólnym przedsiębiorstwem (joint venture lub JV) poprzez wniesienie do JV działalności prowadzonych przez siebie w sektorze telekomunikacji we Włoszech, które zostały dostosowane do warunków i obowiązków umożliwiających wejście na rynek wewnętrzny nowego operatora sieci (MNO).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia wymogów proceduralnych, zasady dobrej administracji i przejrzystości oraz naruszenie art. 8 powołanego rozporządzenia.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że postępowanie przygotowawcze Komisji jest obciążone poważnymi i oczywistymi zaniechaniami o charakterze przede wszystkim proceduralnym, w szczególności: (A) uchybieniami powstałymi przed przedstawieniem końcowych zobowiązań, polegającymi na braku przedstawienia, wobec istnienia szeregu różnych kandydatów zainteresowanych pakietem środków, przejrzystego i niedyskryminującego postępowania mogącego zapewnić wybór najlepszego kandydata i na niesłusznym przyjęciu środka zapobiegawczego zwanego „fix-it-first”, przedstawionego na zbyt późnym etapie postępowania; (B) uchybieniem w postępowaniu przygotowawczym powstałym po przedstawieniu końcowych zobowiązań, w szczególności brakiem oceny pewnych aspektów tych zobowiązań (na przykład w odniesieniu do umowy roamingowej) i odpowiednich rozważań dotyczących przydatności potencjalnego nabywcy, które to uchybienia są bardziej widoczne ze względu na nieprzeprowadzenie badania rynku.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie i uchybienia w dochodzeniu Komisji ze względu na uznanie, że wejścia na rynek nowego MNO samo w sobie wystarczy, aby rozwiązać problem skutków horyzontalnych koncentracji, bez uwzględnienia czynników, które zdecydowały o sukcesie wejścia na rynek H3G, spółki zależnej należącej w całości do Hutchinson, za której pośrednictwem ta ostatnia prowadzi swoją działalność.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja w szczególności nie zadbała o zbadanie, czy nowy MNO będzie miał (bądź na rynku detalicznym, bądź na rynku hurtowym) możliwości operacyjne, warunki gospodarcze i czynniki motywujące co najmniej równoważne, jako całość, tym, którymi dysponowała H3G, w początkowych latach działająca na dynamicznie rozwijającym się rynku. Ponadto Komisja powinna była wziąć pod uwagę skutek wywierany na dynamikę konkurencyjną przez asymetrię taryfową, z której ustanowienia korzystała H3G i która powodowała jej znaczące uprzywilejowanie w stosunku do pozostałych MNO.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie pakietu zobowiązań.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że porównanie z poprzedzającym połączenie przydziałem częstotliwości H3G samo w sobie budzi poważne wątpliwości co do wystarczającego charakteru przewidywanego przydziału widma. Ponadto Komisja oparła się na wydarzeniach przyszłych i niepewnych, takich jak udział nowego MNO w przyszłych przetargach, nie uwzględniając zresztą wysokich kosztów związanych z nadchodzącym odnowieniem i ponownym przydziałem przekazanych częstotliwości. Komisja zaakceptowała przekazanie niewłaściwej liczby lokalizacji, opierając się na niepewnych umowach z Tower Companies. Wreszcie umowa przejściowa zawarta ze zgłaszającymi stronami, której struktura oparta jest na wydajności, znacząco zmniejsza zachętę do inwestowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędu w dochodzeniu polegającego na oparciu analizy koncentracji i zobowiązań na błędnym założeniu, że cena stanowi jedyny istotny czynnik konkurencyjności na rynku właściwym.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, iż Komisja pominęła okoliczność, że jakość i zasięg sieci mają podobne znaczenie i że nie powinna poprzestać na statecznej analizie preferencji bardzo cząstkowej próby użytkowników z grupy o niskich wydatkach. Ponadto pominęła perspektywne znaczenie konwergencji, które jest decydujące dla nowego podmiotu na rynku, potrzebującego dodatkowych dźwigni w stosunku do operatora zasiedziałego (jakim była H3G). Wybór nabywcy będącego w stanie sprostać żądaniu konwergencji zapewniłby większą skuteczność i trwałość zobowiązań w czasie.
5. Zarzut piąty dotyczący błędnej oceny, zgodnie z którą zobowiązania mogą rozwiązać problemy dotyczące skoordynowanych skutków na rynku detalicznym.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że aby móc prowadzić działalność w sposób naprawdę agresywny i przełamać równowagę kartelową, nowy podmiot na rynku w rzeczywistości powinien być w stanie prowadzić działalność w sposób niezależny od pozostałych MNO. Jednak wybrana z góry formuła udostępnienia zasobów (umowy roamingowe i umowy o krajowy MOCN) powoduje na długi czas ścisłą zależność pomiędzy nowym MNO i JV. Decyzja jest ponadto obciążona niezbadaniem zgodności umów roamingowych lub umów o krajowy MOCN z art. 101 TFUE.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zobowiązania nie stanowią odpowiedzi na problemy konkurencyjne na hurtowym rynku dostępu.
- Skarżąca podnosi w tym względzie w szczególności, że Komisja popełniła błąd odtwarzając scenariusz alternatywny i nie wymagając żadnego szczególnego środka, licząc wyłącznie na to, że Iliad będzie mieć motywację, aby zaoferować takie usługi pomimo braku stosownych środków i doświadczeniu tego operatora we Francji. Przeciwnie, zobowiązania stanowią dla nowego MNO zachętę do pozyskiwania tylko i wyłącznie klientów operatorów wirtualnych.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004 i naruszenia zasady dobrej administracji.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja zaakceptowała Iliad jako odpowiedniego nabywcę bez uwzględnienia zagrożeń dla skuteczności zobowiązań związanych z wejściem na rynek operatora mającego jego cechy bez przewidzenia w zobowiązaniach odpowiednich gwarancji, w szczególności w odniesieniu do jakości i zasięgu sieci.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2017 r. – Jalkh/Parlament

(Sprawa T-26/17)

(2017/C 070/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-François Jalkh (Gretz-Armainvillers, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie uchylenia immunitetu poselskiego skarżącego oraz w sprawie przyjęcia sprawozdania nr A8-3019/2016 pana [X];
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz J.F. Jalkha kwoty 8 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz J.F. Jalkha kwoty 5 000 EUR, tytułem zwrotu podlegających zwrotowi kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich. Skarżący twierdzi, że Parlament błędnie zastosował zasady dotyczące immunitetu deputowanych do parlamentu francuskiego i udawał, że pomylił art. 8 i 9 protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący koniecznego zastosowania art. 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich. Wypowiedzi i opinie w artykule J.M. Le Pena na stronie Frontu Narodowego zostały wyrażone w ramach działalności politycznej J.M. Le Pena i skarżącego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia samego pojęcia immunitetu poselskiego. Skarżący twierdzi, że Parlament zdawał się ignorować to, że immunitet poselski w demokracji zapewnia podwójny immunitet jurysdykcyjny: w zakresie nieponoszenia odpowiedzialności i nienaruszalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia utrwalonego orzecznictwa komisji spraw prawnych Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do:
 - swobody wypowiedzi,
 - *fumus persecutionis*.
5. Zarzut piąty dotyczący nieprzestrzegania wspólnotowej zasady pewności prawa i naruszenia uzasadnionych oczekiwań.